

føre til, at Rosenborg Have efterhaanden blev gennemstaaen af en Slags Boulevard, paa hvilken almindelig Færdsel havde sin Gang, efter samme Maalestok som paa en anden aaben Gade, vilde den for en stor Del have mistet sin Gjendommelighed og sin Værdi som Hjemsted for et lille Stykke Land, inde i den store By. Jeg vil derfor opfordre Finansudvalget til at søge den fornødne Garanti, at man ikke her i Færdsejens Tjeneste gaar til en Udælgelse af Haven, der i Øjeblikket netop ved sin landskabelige Karakter spiller saa stor en Rolle i Kjøbenhavnernes Liv.

B. Jørgensen: Naar jeg har tilladt mig at bede om Ordet, da er det ikke saa meget for at komme ind paa Størpolitikken som mere for at fremdrage enkelte Punkter paa Finansloven og knytte nogle Bemærkninger dertil. Ved at gennemlæse Finanslovforslaget, har jeg faaet fornyet Befræstelse paa, at al vor Ulykke og al vor Fortræd hidrører fra Provisorismen og Militarismen. Saa længe Folketingets Ret ikke bliver respekteret, og saa længe Militarismen sidder paa Højstæde, tror jeg ikke, at vi naa at faa en sparsommelig Statshusholdning, og jeg tror ogsaa heller ikke, at vi opnaa økonomiske Reforme af nogen Betydning. Der er i disse Dage af flere ærede Medlemmer af dette Tingss Flertal blevet udtalt et Haab om at komme til Forlig og Forstaaelse med Ministeriet i denne Samling. Jeg tror, at hvis det sker — hvad jeg ikke vil haabe — saa vil selve Flertallet føle sig skuffet. Et Forlig med Ministeriet vil blive en Ydmygelse for Folketinget. Thi hvad er det for et Forlig, man tilstræber? Ministeriet skal blive siddende, Fæstningen skal blive, Ministeriet skal have en ordinær Finanslov og ved denne faa Syndsforladelse for alt, hvad det har forbrudt. Min ærede Sidemand (Rvst) ler af det! Jeg ved dog ikke, om det er saa meget til at le af. En Ydmygelse af Folketinget vil være en Ydmygelse for hvert enkelt Medlem, ogsaa for min ærede Sidemand, og jeg vil da sige, at det er jo ogsaa Meningen, at Ministeriet saa fremdeles skal staa for Udviklingen her i Landet. Men hvis det sker, saa vil jeg nok sige: Hvad have vi saa faaet ud af, at vi have kæmpet mod dette System i næsten 20 Aar. Og hvis en saadan Overenskomst, et Forlig naas, saa kan jeg ikke se andet, end at Ministeriet, der i en Række har regeret med Provisorer, fremdeles sidder som en Trussel mod Forsætningen, saaledes, at hvis Folketinget ikke bøjer sig for Regeringen, vil da atter kunne komme ud i provisoriske Til-

stande. Jeg ved vel, at man taler om Garantier, men jeg gad dog vide, hvilke Garantier de Herrer kunne vente, og hvilke Garantier Højre vil gaa ind paa. En Rigsdagsbeslutning er i mine Øjne ikke en Garanti. Det har vist sig, at tidligere Rigsdagsbeslutninger ikke have været nogen Garanti, og det vil sikkerlig vise sig, at om man opnaar en Rigsdagsbeslutning, vil det ingen Garanti være.

Jeg vil dernæst tillade mig at gøre nogle Bemærkninger til Krigsministeriets Budget. Den ærede Krigsminister har paa § 26 forlangt ikke mindre end $\frac{1}{2}$ Million Kr. til forskellige Rytbatterier rundt omkring i Landet, hvoraf saa Halvdelen forlanges bevilget i Aar. Det er en hel Række Smaafæstninger ved Korsør, Nyborg, Kalundborg, Flejsjø, Masneds, Grønhus og Lille Vælt. Man har troet, at Fæstningen nu var færdig. Men saa kommer den højtærede Krigsminister og forlanger ikke mindre end $\frac{1}{2}$ Million Kr. til en hel Række Smaafæstninger, og jeg er temmelig sikker paa, at hvis den ærede Krigsminister sidder paa sin Plads, indtil disse Smaafæstninger ere færdige — hvad jeg dog ikke vil haabe — saa vil han med sine militære sagkundige sikkert finde andre Punkter, som det maa anses for paatrængende nødvendigt ogsaa at befæste, og alle Pengene gaa da til lige militære Foranstaltninger i Stedet for at anvendes til nyttige Formerks Fremme omkring i Landet.

Ligeledes har den højtærede Krigsminister paa § 22, hvis jeg husker rigtigt, indsat en Anmærkning, hvori han forlanger Bemyndigelse til ved en lgl. Resolution at forandre Hærens saaledes, at der bliver uddannet nogle flere Artillerister og Ingeniører, saaledes at Hæren kan passe til den højtærede Ministers Befæstning. Jeg vil nødigt tro, at en saadan Bemyndigelse vil blive givet, og jeg tror, at hvis den blev givet, vilde det være at godkende den ærede Ministers paa ulovlig Vis opførte Befæstning.

Endvidere holder den højtærede Minister endnu paa sine Gendarmere. Jeg ser ganske vist, at Beløbet til det provisoriske Korps er en lille Smule nedsat. Men jeg kan oprigtigt talt ikke forstaa, hvorfor den højtærede Minister ikke heller lader Gendarmene løbe. Der er dog vel ikke ret mange Menninger i Landet, der anse de Løjblaa for nødvendige, end sige paatrængende nødvendige; selv den ærede Ministers egne politiske Meningsfæller ere jo villige til at give Afkald paa dem. Men maaste er det saaledes, at den ærede Minister